

הזכרת שם החולה (המשך)**א. נשמת אברהם או"ח קיט (א) PDF pg. 147****ב. תלמוד בבלי מסכת שבת דף סו עמוד ב**

אמר אביי אמרה לי אם כל מנייני בשמא דאימא וכל קיטרי בשמאלא.

ג. שו"ת חתם סופר חלק ד (אבן העזר ב) סימן מא

ואמנם כן מצינו במסכת שבת ס"ו ע"ב כל מניינא בשמא דאמא פירש"י פלוני בן פלונית ובפ' ע"פ קי"ב ע"א אנא פלני בר פלניא ובכל התחנות ובקשות רגילי בכך א"כ שפיר ניכר בשם אמו. וראיתי בגליון ש"ע כ' דגול מרבבה שאפשר שאינו נכון, בשלמא רב מרי בר רחל הי' הורתו שלא בקדושה ולא הי' לו אב כלל, משא"כ שתוקי שיש לו אב אלא שאינו יודע מנו אינו נכון לכתוב שם אמו ע"ש. ואנא לא ידענא מה חטא יש אם מסמן עצמו בשם אמו אעפ"י שיש לו אב, רק אנו צריכי' לחפש ולמצוא היכן נקרא אדם בן אמו וכיון שמצינו רב מרי בר רחל א"כ מה חסר אם השתוקי יחס עצמו אחר אמו? ועוד הלא מצינו יואב בן צרוי' בת ישי אבי דוד, ר"ש בן פזי בת ר' חייא, אבא שאול בן אמא מרים, אבשלום בן מעכה, אדוני' בן הגית, שפטי' בן אביטול, ע"כ לפע"ד מהיות טוב לכתוב בשתוקי פלוני בן פלונית כדי שיהי' מסומן, דאל"ה כמה יצחק איכא בשוקא!...

אף על גב דבמי שאינו שתוקי לא יכתוב שם אמו, כדמוכח שלהי ב"ב גבי שני יב"ש דקאמר ישלשו ואם הי' משולשים יכתבו סי' ואם הי' מסימנים יכתבו כהן ולא קאמר בקיצור יכתבו שם אמו התם במי ששם אביו ידוע אינו ראוי' להניח שם אביו ולכתוב על שם אמו לבד בלי שם אביו והני רבנן דלעיל דהי' פקיעי בשם אמם מסתמא טעם הי' לדבר ואה"נ גבי שני יב"ש אחר שכ' כל א' שם אביו אם רצו לכתוב גם שם אמם לסימן היינו בכלל מסומנים והי' שתוקי שא"א להזכיר שם אביו יהי' סי' שלו שם אמו.

עוד ענייני נוסח**ד. נשמת אברהם או"ח קיט (א) PDF pp. 148-9****אמירת "רפאנו" בלי שמונה עשרה****ה. תוספות מסכת ראש השנה דף לג עמוד א**

ומשום דמברך ברכה שאינה צריכה וקעבר משום "בל תשא" ליכא, דההיא דרשה דרבנן, דהא אמר בפרק מי שמתו (ברכות דף כא.) "ספק קרא אמת ויצב ספק לא קרא חוזר וקורא", ולא אסרינן מספק משום "לא תשא." ומוציא שם שמים לבטלה דאסרינן בפ"ק דתמורה (דף ג. ד.) מדכתיב "את ד' אלקיך תירא" הני מילי בלא ברכה.

ו. רמב"ם הלכות ברכות פרק א הלכה טו

כל המברך ברכה שאינה צריכה הרי זה נושא שם שמים לשוא והרי הוא כנשבע לשוא ואסור לענות אחריו אמן.

ז. נשמת אברהם או"ח קטז (א) PDF pp. 145-7**בשביל מי מתפללים, ברפאנו ובדרך כלל?****ח. נשמת אברהם או"ח קיט (א) PDF pg. 148****ט. משנה ברכות ט:א (נד).**

מברך על הרעה מעין על הטובה ועל הטובה מעין על הרעה. והצועק לשעבר הרי זו תפלת שוא. היתה אשתו מעוברת ואומר 'יהי רצון שתלד אשתי וזכר' הרי זו תפלת שוא. היה בא בדרך ושמע קול צוחה בעיר ואומר 'יהי רצון שלא תהא בתוך ביתי' הרי זו תפלת שוא.

י. תענית יט.

ירדו גשמים ברביעה ראשונה וזרעו ולא צמחו, אי נמי צמחו וחזרו ונשתנו, מתריעין עליהן מיד. אמר רב נחמן: דוקא נשתנו, אבל יבשו לא. פשיטא, "נשתנו" תנן! לא צריכא דאקון. מהו דתימא אקנתא מילתא היא, קמשמע לן. רש"י "אבל יבשו" - לא צריך, דמכאן ואילך לא יועיל, והוא תפלת שוא.

יא. בבא מציעא מב.

תנו רבנן: ההולך למוד את גורנו אומר "יהי רצון מלפניך ד' אלקינו שתשלח ברכה במעשה ידינו." התחיל למוד אומר "ברוך השולח ברכה בכרי זהה." מדד ואחר כך בירך הרי זה תפילת שוא, לפי שאין הברכה מצויה לא בדבר השקול ולא בדבר המדוד ולא בדבר המנוי אלא בדבר הסמוי מן העין...